

bestemt fra 1ste April dette Aar at være mindst 2 Kr. pr. Dag, saaledes at Københavns Kommune ogsaa i denne Henseende staar over Staten. Jeg kan imidlertid oplyse, at i de allerfleste Tilfælde arbejde Københavns Skovarbejdere i Akkord, og deres Gennemsnitsfortjeneste er 3 Kr. om Dagen. Den Glorie, som Ministeren der vandt, maa jeg derfor atter tage bort fra hans Hoved, den fortjener han ikke, og jeg tror i det hele taget, at vore Ministre ville komme sørgelig til kort, hver Gang de ville sammenligne den Løn, Staten betaler sine Folk, med den Løn, som Københavns Kommune yder sine. Saa slet Arbejdsgiver er Københavns Kommune dog ikke. Vi staa, jeg tror, jeg tør sige i alle Tilfælde, betydeligt over det, som Staten yder sine Arbejdere. Jeg skulde ikke have noget imod, om Staten vilde komme op ved Siden af Københavns Kommune. Naaede den først derop, kunde der være Tale om maaske at komme videre.

Jeg skal saa overfor den højtærede Minister komme tilbage til det, som jeg betragter som Hovedspørgsmaalet i hele denne Debat her i Dag, og det er dette store og ny, som vi ere naaede til, at vi tage af Landboforeningernes Bevillinger og give direkte til Husmandsforeningerne, saaledes at der af de ca. 110,000 Kr., som staa opførte til Husmandsbrug, men som skulle administreres gennem Landboforeningerne, i Aar bliver taget 4,300 Kr., der føres direkte over til Husmandsforeningerne. Det er det store og ny Fremskridt, vi ere naaede til; det er Vejen til at gøre Husmændene myndige og befri dem for det Formynderskab af Landboforeningerne, som de nu i saa mange Aar have været underlagte, og som mange, mange Husmænd rundt omkring i Landet have protesteret imod. Husmændene føle med sig selv, at de ere lige saa dygtige, og det kan maaske sigs endnu dygtigere, til at dyrke deres Jord end Bønderne, de staa i hvert Fald ikke tilbage for dem, og derfor finde de det uimeligt, at de ikke skulle have Ret og Raadighed over de Penge, som gives til Støtte for Husmandsbrug. Det er det, som er sket ved denne Lejlighed her. Det, som de Herrer saa stærkt toge paa Veje mod, da vi stillede vort Forslag for 4 Aar siden, have de maattet tie stille til i Dag alle sammen. De have maattet finde sig i, at Pengene nu gaa fra Landboforeningerne over til Husmandsforeningerne.

Den højtærede Minister har jo udtalt, at han ikke er glad for det. Men han

er gaaet med, han har været nødt til at gaa med, han har ikke kunnet stritte imod længere, han har maattet bøje sig for den Stemning, der er vokset op i Husmandsstanden ud over det hele Land. Havde det gaaet efter den højtærede Ministers Ønske, havde Husmændene ikke faaet en eneste Øre nu ved 3die Behandling. De henvendte sig til Ministeren i December Maaned, men fik Nej, Ministeren vilde ikke give dem mere, end han havde tilstaaet dem paa Finanslovsforslaget. Saa indgave de et Andragende, som blev omdelt paa alle Pladser, og som gjorde, at Sagen blev taget frem igen.

Men naar den ærede Ordfører har været med dertil, har han naturligvis gjort det udelukkende af ren og skær Kærlighed til Husmændene, han har villet imødekomme deres retfærdige Krav, han har naturligvis ingen Bihensigter. Nej, selvfølgelig: De Herrer tænke ikke paa Politik, det vide vi saa godt. De tænke slet ikke paa de Valg, der forestaa nu i Juni Maaned eller den nærmeste Fremtid. I hvert Tilfælde ville de gerne give det et saadant Udseende. Men naar vi rigtig se til Bunds i de Herrer's Hjerter, er det saa ren og skær Politik, som noget kan være. Thi de Herrer vide jo saa udmærket godt, at de staa og falde med Husmændene. De 160,000 Husmænd, der findes her i Landet, veje mere paa Valgdagen end de 70,000 Gaardmænd. Kunne de ikke faa Husmændene til at stemme paa sig paa Valgdagen, saa ligge de Herrer uhjælpeligt, saa er deres Politik færdig. Naar vi ville se rigtig paa Sagen, saa ere de saa politiske i denne Sag som vel muligt.

Saa siger man, at fra vor Side er det Politik. Ja, det maa De saamænd gerne sige, det har jeg ikke det mindste imod. Det er en god og sund Politik, at ville hæve Standstøelsen hos Husmændene, gøre dem myndige over de Midler, der blive bevilgede til at fremhjelpe deres Brug. Det er den sundeste og bedste Politik, og hvorfor skamme sig ved, at man arbejder i den Retning?

Men dertil siger jeg, at hvor meget de nu end tale om disse fælles Interesser, som Gaardmænd og Husmænd have, nytter al deres Tale intet. For de naturligste Baand ere knyttede mellem Husmændene og de danske Arbejdere, der er det naturlige Interessesfællskab: de leve under fælles Kaar; Husmændenes Børn gaa over i Arbejdernes Rækker, eller Arbejdernes Børn gaa over i Husmændenes